

Arrest

nr. 218 499 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 Antwerpen**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH in opvolging van advocaat S. LECLERE, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 25 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 1 juni 2016 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, dat de verklaarde geboortedatum in overweging wordt genomen, dat een voogd wordt aangewezen en dat de voogdij van rechtswege worden beëindigd op 30 november 2017.

1.3. Op 12 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 september 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/11/2015
Overdracht CGVS: 14/07/2016*

U werd gehoord op 4 mei 2017 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 9u19 tot 12u, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw voogd mevrouw De Barquin en uw advocaat, Meester Everard, loco Meester Leclere, waren gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd in 1378 (21 maart 1999 - 19 maart 2000) geboren in het dorp Kalai Safid in Mahmood Raqi, het provinciecentrum van Kapisa. U ging tot de 6de graad naar school. Uw vader A.S. werd in 2015 gedood. Uw moeder B.G. overleed 6 jaar geleden aan een hartziekte. U heeft twee broers die bij uw tante langs moederszijde verblijven in het dorp Ferozaia. Uw zus R. werd op hetzelfde moment als uw vader gedood.

Commandant P. kwam bij uw vader de hand van uw zus R. vragen. P. is een talib afkomstig uit het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw vader was echter tegen een huwelijk en stemde niet in. Vervolgens begon P. uw vader te bedreigen. Hij zei dat hij uw zus onder dwang zou meenemen mocht uw vader niet akkoord gaan. Uw vader nam dit aanvankelijk niet serieus. Even later kwam P. terug en bedreigde uw vader opnieuw. Uw vader vroeg een vriend, S., in het district Hesa Awal Kohestan om hulp. U was van dit alles niet op de hoogte. Jullie zouden een tijdje bij de vriend van uw vader gaan wonen. De vriend van uw vader kwam met een bestelwagen om jullie op te halen. U en uw twee broertjes gingen mee met de vriend van uw vader. De volgende dag zou die vriend uw vader en uw zus gaan ophalen. U ging met hem mee. Toen jullie bij uw huis aankwamen merkten jullie dat de voordeur open stond. U ging naar binnen en riep hun naam. U zag hun twee dode lichamen liggen. De vriend van uw vader belde de politie. U wist niet wat er gebeurde en viel flauw. Toen u wakker werd zag u uw tante en vroeg u wat er was gebeurd. Uw tante zei u dat uw vader en uw zus in het ziekenhuis lagen en dat alles in orde zou komen. U bleef even bij uw tante en ging vervolgens naar uw broertjes in Hesa Awal. Zij vroegen u naar uw vader en zus, u vertelde hen wat uw tante u had verteld. De vriend van uw vader en de man van uw tante hadden klacht ingediend bij de politie. U diende bij de politie langs te gaan om enkele vragen te beantwoorden. Ze vroegen u o.a. wie uw vader zou gedood hebben. U vertelde hen dat er iemand de hand van uw zus had gevraagd en uw vader had geweigerd. Een maand later werd deze persoon, P., opgepakt. U ging hem in de gevangenis identificeren. U kreeg nadien schrik. U verbleef afwisselend in het huis van uw tante en van de vriend van uw vader. Op een dag werd de man van uw tante onderweg naar huis van de moskee beschoten door onbekenden. Hij vond het niet meer veilig voor u. U ging naar het huis van de vriend van uw vader en vertrok vervolgens uit Afghanistan. Op 23 november 2015 kwam u aan in België en op 25 november 2015 heeft u asiel aangevraagd.

Bij een terugkeer vreest u problemen met commandant P.

U legt ter staving van uw asielrelaas een psychologisch verslag neer dd. 2/05/2017.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Zo zitten er een aantal opmerkelijke vaststellingen in uw verklaringen. Commandant P. zou uw vader om de hand van uw zus gevraagd hebben en uw vader zou geweigerd hebben en daarom zou P. hem hebben bedreigd. Echter zou uw vader deze bedreigingen aanvankelijk niet serieus genomen hebben tot hij een tweede keer werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Op zich is het al opmerkelijk dat uw vader deze bedreiging niet serieus nam, gezien de slechte reputatie die deze P. blijkbaar heeft in de regio (CGVS p. 12). Vervolgens moesten jullie onmiddellijk verhuizen. Het is hierbij opmerkelijk dat eerst uw broertjes en u verhuizen naar de vriend van uw vader maar dat uw zus en uw vader, de personen tegen wie de bedreigingen voornamelijk waren geuit, nog langer in het huis blijven. Daarnaast kan u weinig vertellen over de moord op uw gezinsleden, u noemt deze P. als de enige verdachte wegens de eerdere problemen, en u denkt dat er waarschijnlijk een onderzoek is geweest omdat de politie P. heeft opgepakt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat u dit allemaal niet met zekerheid kan stellen daar u wel kan zeggen dat uw oom klacht heeft ingediend en u bij de politie langs bent moeten gaan om informatie te geven (gehoorverslag CGVS, p. 12, 14). U kan niet zeggen wat er na de identificatie door u met P. is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 15), ook dit is merkwaardig. U bleef immers nog enige tijd in Afghanistan wonen. U stelde zelf dat hij iemand zou zijn die goeie banden zou hebben met de autoriteiten, net in dit geval zou men dan toch verwachten dat jullie zich ervan zouden vergewissen dat hij effectief opgesloten blijft en verder vervolgd wordt. Men kan verwachten dat u toch enige interesse toont in wat er vervolgens gebeurde met de vermoedelijke moordenaar van uw vader en uw zus.

Daarnaast rust het feit dat P. en zijn broer, die u overigens niet bij naam kan noemen (gehoorverslag CGVS, p. 15), u (nog steeds) zouden zoeken op een louter vermoeden. U bent na de moord op uw vader en zus nog twee maanden (gehoorverslag CGVS, p. 6) zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan gebleven. Slechts éénmaal kwamen ze u bij uw tante zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Ze zouden u echter nooit zijn komen zoeken bij de vriend van uw vader, althans u heeft er geen weet van en u heeft het hem ook nooit gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Hierbij is het opmerkelijk dat u nooit eerder vermeldde, niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in eerste instantie niet bij het CGVS, dat de broer en/of neven van die P. u komen zoeken zijn bij uw tante. U vermeldt dit pas wanneer er u nadrukkelijk naar gevraagd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 16), nadat er trouwens al verschillende keren was gevraagd hoe u dan wel wist dat die vijanden u zochten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Men kan verwachten dat u dergelijk bezoek spontaan zou vermelden aangezien het duidelijk wijst op uw persoonlijk risico. U probeert dit te verklaren door te stellen dat u dit vergeten was (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u dergelijk feit zomaar vergeet gezien de gevolgen dat dit had kunnen teweegbrengen mochten ze u gevonden hebben. Daarnaast kan men aannemen dat mocht P. of zijn familie u daadwerkelijk iets zou willen aandoen, hij doeltreffender te werk zou gaan, hij is immers een echte crimineel en heeft banden met de taliban zoals u zelf aangeeft (gehoorverslag CGVS, p. 12 Mochten ze u daadwerkelijk zoeken dan kan men aannemen dat ze eerder en vaker bij uw tante zouden zijn langsgelopen om u te vinden en het niet bij een keer zouden laten.

Daarnaast zou uw oom, de man van uw tante, op een dag toen hij onderweg van de moskee naar huis was beschoten zijn door onbekende mensen. Dat dit incident moet gelinkt worden aan uw problemen berust ook op een louter vermoeden. U en uw oom weten niet wie er achter dit incident zit (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat het de broer en de vrienden of neven van P. zouden zijn berust op een louter vermoeden. Bovendien is het merkwaardig dat uw oom klacht ging indienen bij de politie maar dat deze niks wou doen zoals u beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 14) daar ze zich eerder wel reeds bereid hadden getoond om tussen te komen in jullie problemen door P. te arresteren als vermoedelijke dader van de moord op uw vader en zus, dit hoewel P. zowel banden had met de overheid als met de taliban. Uw vader had u gezegd dat hij steeds vrijkwam als hij werd gearresteerd. Dat de politie dan plots niks meer wou doen in een zaak die het gevolg is van uw problemen met P., terwijl ze hem eerder wel hadden gearresteerd, komt ongerijmd over.

Volgens uw verklaring zou deze P. en zijn familie u willen doden omdat ze zouden vrezen dat u in de toekomst over zou gaan tot bloedwraak om de dood van uw vader en zus te wreken (CGVS p. 15). Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat iemand preventief vermoord zou worden om een mogelijke bloedwraak te vermijden. Immers zou dit ingaan tegen de tradities en zou dit niet aanvaard worden door de lokale gemeenschappen. Daarnaast blijkt uit de informatie dat interpersoonlijke conflicten vaak kunnen worden opgelost met een "jirga" of "shura" (bijeenkomst op lokaal niveau).

Dat u dan van oordeel bent dat dit in het geheel niet mogelijk is omdat de tegenpartij machtiger en rijker is dan u kan niet gevolgd worden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Meer nog, uit de informatie blijkt dat minder welgestelde families vaker gebruik maken van deze mogelijkheid.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van P. en zijn broer/verwanten niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de dood van uw vader en zus zoals u deze aanhaalde. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Het psychologisch verslag dat er staving van uw asielaanvraag werd neergelegd is niet in staat om de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor eventuele mentale moeilijkheden die u heden ondervindt blijkt niet uit het attest dat uw fysieke en/of cognitieve vermogens ondertussen dermate zijn aangetast dat u niet langer in staat zou zijn uw asielmotieven uiteen te zetten. Evenmin werd er bezwaar gemaakt tegen het houden van een gehoor, dat trouwens op normale manier verlopen is. Tot slot is dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de aandoening of verwonding zou opgelopen zijn. Een arts, in casu een psycholoog, kan vaststellingen doen over de fysieke en/ of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn/haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de aandoening of verwondingen, maar kan nooit met volle zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze zouden ontstaan zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kapisa province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab, Nejrab en Alasay en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De noordelijke districten vormen dan ook vaak een toevluchtsoord voor de burgers die het geweld in Tagab, Nejrab en Alasay ontvluchten. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;*
- artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.*

Verzoeker gaat vooreerst in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker biedt vooreerst een verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader de eerste bedreigingen van P. niet serieus nam. Hij wijst erop dat zijn familie op dat moment P. niet kende, nog nooit contact met hem had gehad en niet wist hoever deze in het geweld zou gaan. Het is pas na de tweede bedreiging dat zijn vader zich informeerde over P., die een slechte reputatie bleek te hebben in het dorp. Pas vanaf dan nam zijn vader de bedreigingen serieus.

(2) Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat zijn vader en zijn zus als laatste gevlucht zijn terwijl zij de bedreigingen ontvingen, merkt verzoeker op dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11) blijkt dat dit niet de beslissing van zijn vader was, maar wel van de vriend die hen ging ophalen. Verzoekers verklaringen hierover zijn plausibel.

(3) Verzoeker meent dat hij geen gebrek aan interesse vertoonde in de afloop van het onderzoek naar P. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de informatie die hij gaf over dit onderzoek (*Ibid.*, p. 12). Hij meent dat het niet merkwaardig is dat hij niet meer informatie kan geven hierover en wijst erop dat het in België ook maanden kan duren voor het slachtoffer op de hoogte wordt gebracht van de gevolgen van zijn klacht. Bovendien is verzoeker kort na de identificatie van P. uit Afghanistan gevlucht en heeft hij sindsdien geen contact meer met zijn familie, zodat hij geen informatie kan geven over het onderzoek.

(4) Waar de bestreden beslissing volgens verzoeker hem verwijt dat hij te weinig informatie heeft gegeven over het bezoek van de broer en neef van P. aan zijn tante, merkt verzoeker op dat hij niet aanwezig was tijdens dit bezoek en dat zijn tante hem hierover niet veel informatie heeft gegeven, omdat zij verzoeker niet onder druk wilde zetten na het verlies van zijn vader en zus.

(5) Waar de bestreden beslissing opmerkt dat het ongeloofwaardig is dat de politie niet handelde na het incident met verzoekers oom, merkt verzoeker op dat hij denkt dat P. banden in hogere kringen heeft waardoor hij snel een vrijlating uit de gevangenis kon bewerkstelligen. Toen zij klacht gingen indienen legde de politie hem immers uit dat dit niet nodig was, omdat de eerste poging tot arrestatie mislukt was.

(6) Verzoeker meent verder dat het wel plausibel is dat P. hem wenst te vermoorden om eerwraak in de toekomst te vermijden. Hij verwijst hierbij naar niet-nader gespecificeerde informatie van "*Landinfo*" inzake bloedwraak en stelt dat "*bloedwraak bestaat in Afghanistan en diegene die de moordenaar van zijn familielid vermoord kan worden vergeven*".

"*In rechte*" verwijst verzoeker, wat de bewijslast betreft, naar het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*". Hieruit blijkt dat de meeste verzoekers om internationale bescherming hun land verlaten zonder documenten en dat in dat geval, "*het voordeel van de twijfel*" gegund dient te worden wanneer het relaas van de feiten geloofwaardig is. Doordat verzoeker geen contact heeft met zijn familie, kan hij zijn relaas niet staven met documenten. Zijn verklaringen zijn echter samenhangend en uitvoerig en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Hij benadrukt dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn nood aan internationale bescherming op voorwaarde dat deze mogelijk, plausibel en oprecht zijn.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa. Hij geeft aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Kapisa in de laatste jaren verslechterd is en citeert uit een niet-nader gespecificeerde "*COI*". Verzoeker besluit dat de situatie in de provincie Kapisa dan ook niet veilig is en dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 februari 2018 voegt verzoeker volgende documenten toe:

- een kopie van zijn taskara met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een bevestigingsbrief van zijn dorp met beëdigde vertaling (stuk 2).

2.1.3. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Zijn verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het louter herhalen en volharden in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, het formuleren van een *post-factum* uitleg voor deze verklaringen en blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, noch in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers verweer dat zijn vader de eerste bedreiging van P. niet serieus nam omdat hij deze persoon niet kende, noch er contact mee had gehad, betreft een blote bewering, die bovendien klemt met verzoekers bewering dat deze P. een slechte reputatie in zijn dorp bleek te hebben, zodat het niet aannemelijk is dat zijn vader P. niet kende. Verzoekers verweer dat zijn familie nog nooit contact had gehad met deze P. is bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaringen dat hij P. in het verleden al eens had gezien in de winkel van zijn vader en dat deze er vlees kwam kopen (CGVS-vragenlijst, stuk 20, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 17). Bovendien is de Raad van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader zich al na de eerste bedreiging van P. zou informeren over deze persoon en deze bedreiging serieus zou nemen, gelet op de ernst van de dreigementen van P., die dreigde dat hij de familie iets zou aandoen en verzoekers zus gedwongen zou meenemen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11). Verzoekers verweer kan dan ook niet worden aanvaard.

Verzoeker verweert zich dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn vader niet beslist had dat hij en zijn zus als laatste gingen worden opgehaald, doch wel diens vriend. De Raad merkt hierbij op dat uit verzoekers verklaringen enkel kan blijken dat de vriend van zijn vader beslist had om zijn vader en zus diezelfde avond niet meer op te halen, doch dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn broers eerst zouden verhuizen naar deze vriend, doch dat zijn zus en vader, tegen wie de bedreigingen werden geuit, nog langer in het huis zouden blijven. Er kan minstens worden verwacht dat verzoekers zus als eerste in veiligheid zou worden gesteld, gelet op het feit dat een naar haar gericht huwelijksaanzoek de aanleiding vormde voor de problemen van de familie. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden dat zijn verklaringen hierover plausibel zijn, omdat hiervoor geen overtuigende uitleg wordt gegeven.

Verzoekers herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de arrestatie van P. doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis van de afloop van deze arrestatie nagenoeg onbestaande is. Verzoekers verwijzing naar de Belgische context doet hieraan geen afbreuk. In zoverre verzoeker zijn onwetendheid hierover tracht te verschonen door erop te wijzen dat hij geen contact meer heeft met zijn familie na zijn vertrek naar België, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker na de arrestatie van P. nog twee maanden in Afghanistan heeft gewoond, zodat redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker zich zou informeren over de afloop van de arrestatie van zijn vervolger. Verzoekers verklaringen dat hij geen contact meer heeft met iemand in Afghanistan klemt bovendien met de vaststelling dat verzoeker thans bij aanvullende nota Afghaanse documenten neerlegt, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij geen documenten kon voorleggen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift verklaart dat P. werd vrijgelaten door de politie omdat hij banden had in hogere kringen en dat de politie hem dit vertelde toen zij een klacht gingen indienen na het incident met zijn oom, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij niet wist wat er na zijn identificatie met P. was gebeurd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 5, 14-15). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers verweer in het verzoekschrift enkel meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake het afloop van het onderzoek naar P. en de reactie van de politie op het incident waarbij zijn oom betrokken was.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij weinig informatie kon geven over het bezoek van de broer en neef van P. aan zijn tante omdat hij hierbij niet aanwezig was en zijn tante hem hierover niet vertelde, merkt de Raad op dat dit verweer geenszins een dienstige verklaring kan vormen voor de vaststellingen in de

bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dit bezoek aan zijn tante niet van bij aanvang van de procedure zou vermelden, gelet op het feit dat dit wijst op een persoonlijk risico in hoofde van verzoeker. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dan ook geen enkel dienstig verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij reeds persoonlijk vervolgd werd door P. of diens familieleden.

De Raad treedt hierbij eveneens de bestreden beslissing bij dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij zou vervolgd worden door de P. en diens familie uit vrees dat hij in de toekomst bloedwraak zou plegen. Verzoeker verwijst naar de informatie van Landinfo toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat bloedwraak bestaat in Afghanistan, doch gaat eraan voorbij dat uit deze informatie duidelijk blijkt dat er het niet waarschijnlijk is en er geen gevallen bekend zijn waarbij de mannelijke familieleden van het slachtoffer preventief vermoord worden zodat het onmogelijk zou zijn voor hen om in de toekomst bloedwraak te plegen (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1). Verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke vervolgingsvrees zijn dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert in zijn verzoekschrift, tegenstrijdig met de beschikbare objectieve landeninformatie, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Zo zitten er een aantal opmerkelijke vaststellingen in uw verklaringen. Commandant P. zou uw vader om de hand van uw zus gevraagd hebben en uw vader zou geweigerd hebben en daarom zou P. hem hebben bedreigd. Echter zou uw vader deze bedreigingen aanvankelijk niet serieus genomen hebben tot hij een tweede keer werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Op zich is het al opmerkelijk dat uw vader deze bedreiging niet serieus nam, gezien de slechte reputatie die deze P. blijkbaar heeft in de regio (CGVS p. 12). Vervolgens moesten jullie onmiddellijk verhuizen. Het is hierbij opmerkelijk dat eerst uw broertjes en u verhuizen naar de vriend van uw vader maar dat uw zus en uw vader, de personen tegen wie de bedreigingen voornamelijk waren geuit, nog langer in het huis blijven. Daarnaast kan u weinig vertellen over de moord op uw gezinsleden, u noemt deze P. als de enige verdachte wegens de eerdere problemen, en u denkt dat er waarschijnlijk een onderzoek is geweest omdat de politie P. heeft opgepakt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat u dit allemaal niet met zekerheid kan stellen daar u wel kan zeggen dat uw oom klacht heeft ingediend en u bij de politie langs bent moeten gaan om informatie te geven (gehoorverslag CGVS, p. 12, 14). U kan niet zeggen wat er na de identificatie door u met P. is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 15), ook dit is merkwaardig. U bleef immers nog enige tijd in Afghanistan wonen. U stelde zelf dat hij iemand zou zijn die goeie banden zou hebben met de autoriteiten, net in dit geval zou men dan toch verwachten dat jullie zich ervan zouden vergewissen dat hij effectief opgesloten blijft en verder vervolgd wordt. Men kan verwachten dat u toch enige interesse toont in wat er vervolgens gebeurde met de vermoedelijke moordenaar van uw vader en uw zus.

Daarnaast rust het feit dat P. en zijn broer, die u overigens niet bij naam kan noemen (gehoorverslag CGVS, p. 15), u (nog steeds) zouden zoeken op een louter vermoeden. U bent na de moord op uw vader en zus nog twee maanden (gehoorverslag CGVS, p. 6) zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan gebleven. Slechts éénmaal kwamen ze u bij uw tante zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Ze zouden u echter nooit zijn komen zoeken bij de vriend van uw vader, althans u heeft er geen weet van en u heeft het hem ook nooit gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Hierbij is het opmerkelijk dat u nooit eerder vermeldde, niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in eerste instantie niet bij het CGVS, dat de broer en/of neven van die P. u komen zoeken zijn bij uw tante. U vermeldt dit pas wanneer er u nadrukkelijk naar gevraagd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 16), nadat er trouwens al verschillende keren was gevraagd hoe u dan wel wist dat die vijanden u zochten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Men kan verwachten dat u dergelijk bezoek spontaan zou vermelden aangezien het duidelijk wijst op uw persoonlijk risico. U probeert dit te verklaren door te stellen dat u dit vergeten was (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u dergelijk feit zomaar vergeet gezien de gevolgen dat dit had kunnen teweegbrengen mochten ze u gevonden hebben. Daarnaast kan men aannemen dat mocht P. of zijn familie u daadwerkelijk iets zou willen aandoen, hij doeltreffender te werk zou gaan, hij is immers een echte crimineel en heeft banden met de taliban zoals u zelf aangeeft (gehoorverslag CGVS, p. 12 Mochten ze u daadwerkelijk zoeken dan kan men aannemen dat ze eerder en vaker bij uw tante zouden zijn langsgeloken om u te vinden en het niet bij een keer zouden laten.

Daarnaast zou uw oom, de man van uw tante, op een dag toen hij onderweg van de moskee naar huis was beschoten zijn door onbekende mensen. Dat dit incident moet gelinkt worden aan uw problemen berust ook op een louter vermoeden. U en uw oom weten niet wie er achter dit incident zit (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Dat het de broer en de vrienden of neven van P. zouden zijn berust op een louter vermoeden. Bovendien is het merkwaardig dat uw oom klacht ging indienen bij de politie maar dat deze niks wouden doen zoals u beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 14) daar ze zich eerder wel reeds bereid hadden getoond om tussen te komen in jullie problemen door P. te arresteren als vermoedelijke dader van de moord op uw vader en zus, dit hoewel P. zowel banden had met de overheid als met de taliban. Uw vader had u gezegd dat hij steeds vrijkwam als hij werd gearresteerd. Dat de politie dan plots niks meer wou doen in een zaak die het gevolg is van uw problemen met P., terwijl ze hem eerder wel hadden gearresteerd, komt ongerijmd over.

Volgens uw verklaring zou deze P. en zijn familie u willen doden omdat ze zouden vrezen dat u in de toekomst over zou gaan tot bloedwraak om de dood van uw vader en zus te wreken (CGVS p. 15). Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat iemand preventief vermoord zou worden om een mogelijke bloedwraak te vermijden. Immers zou dit ingaan tegen de tradities en zou dit niet aanvaard worden door de lokale gemeenschappen. Daarnaast blijkt uit de informatie dat interpersoonlijke conflicten vaak kunnen worden opgelost met een "jirga" of "shura" (bijeenkomst op lokaal niveau). Dat u dan van oordeel bent dat dit in het geheel niet mogelijk is omdat de tegenpartij machtiger en rijker is dan u kan niet gevolgd worden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Meer nog, uit de informatie blijkt dat minder welgestelde families vaker gebruik maken van deze mogelijkheid.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van P. en zijn broer/verwanten niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de dood van uw vader en zus zoals u deze aanhaalde. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Het psychologisch verslag dat er staving van uw asielaanvraag werd neergelegd is niet in staat om de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor eventuele mentale moeilijkheden die u heden ondervindt blijkt niet uit het attest dat uw fysieke en/of cognitieve vermogens ondertussen dermate zijn aangetast dat u niet langer in staat zou zijn uw asielmotieven uiteen te zetten. Evenmin werd er bezwaar gemaakt tegen het houden van een gehoor, dat trouwens op normale manier verlopen is. Tot slot is dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de aandoening of verwonding zou opgelopen zijn. Een arts, in casu een psycholoog, kan vaststellingen doen over de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn/haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de aandoening of verwondingen, maar kan nooit met volle zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze zouden ontstaan zijn."

Op grond van het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet specificeert hoe hij deze documenten heeft bekomen, gelet op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geen contact meer heeft met iemand in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 5). De door verzoeker neergelegde taskara, die is uitgegeven in 2013, is bovendien tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet over een taskara beschikte in Afghanistan (*Ibid.*, p. 11). De Raad merkt verder op dat de taskara louter betrekking heeft op persoonsgegevens en dat de taskara en de neergelegde bevestigingsbrief bovendien tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De taskara vermeldt immers dat verzoeker negentien jaar oud was in 2013, terwijl verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België verklaarde dat hij geboren was in 1999 en aldus 16 jaar oud was bij zijn aankomst in België in 2015 (DVZ-verklaring, stuk 20, p. 4). Deze vaststelling dat verzoekers zelfverklaarde leeftijd niet overeenstemt met de inhoud van zijn documenten doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en de bewijswaarde van zijn documenten. Wat de door verzoeker neergelegde bevestigingsbrief betreft, dient nog opgemerkt te worden dat uit de inhoud ervan blijkt dat deze werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en aldus een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien vermeldt de brief op louter summiere en algemene wijze dat verzoeker bedreigd werd in zijn regio van herkomst, doch vermeldt verder niets met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en kan deze feiten aldus niet staven.

De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 19, nr. 3), met name de “*COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van Cedoca van 27 juni 2013, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Voorgaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.”

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.”

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.”

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.”

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kapisa province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab, Nejrab en Alasay en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De noordelijke districten vormen dan ook vaak een toevluchtsoord voor de burgers die het geweld in Tagab, Nejrab en Alasay ontvluchten. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad merkt op dat de door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis gebrachte informatie deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Met het louter op algemene wijze betwisten van de beoordeling van de commissaris-generaal en erop te wijzen dat de veiligheidssituatie verslechterd is, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies heeft getrokken uit de voor hem beschikbare informatie.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP